

utóbbiak nagyon sokat jelentenek nekem. Időnként kemény szóváltásba, vitába keveredtem a másképp gondolkodókkal, tisztességtelen cselekvőkkel, önös érdekű szakmabeliekkel. Ők kevésbé szerettek, de a szakmai tisztesség érdekében ez befért!

Nem annyira volt sikeres a Magyar Épületgépészeti Koordinációs Szövetségben folytatott tevékenységem, ma sem tudom feldolgozni (csak felejtani), miért nem képes a szakma összefogni, miért csak saját gesztenyéjüket sütögetik a résztvevők.

Magánéletemben a család, a rokonság, a gyerekek, az unoka, a barátok meg a helyi társadalmi tevékenységek a meghatározóak, mint azt a riport elején említettem is.

MÉ: Mit tartasz a szakma előtt álló legnagyobb kihívásnak jelenleg, és mit javasolsz, mit kellene másképp csinálnunk?

ZA: Legnagyobb kihívás? Talán a 2020-as (mindjárt itt van, legyen inkább 2030!!) energetikai célok eléréséhez szükséges honi és tisztességes gyártó és kivitelezői kapacitások biztosítása.

A szakképzés struktúrája – elvben – rendben lévőnek tekintendő, de nincs elegendő, a bemeneti követelményeknek megfelelő, nyolc általánost végzett tanoncjelölt, nincs a szakmának hívó szava, a szakmai szervezetek által kidolgozott épületgépész életpálya modell, újra kellene strukturálni a Foglalkozások Egységes Országos Rendszerének épületgépészeti részét, ennek alapján meghatározni az elvárt képzettségi (szak-, felnőtt, hatósági-) hierarchiát, munkaköröket, ami ösztönzője lenne az életpályának.

Egyetemi képzés? Tervezőorientált. Hiányzik – tisztelet a kivételt jelentő kísérleteknek – a felsőfokú üzemeltető-képzés, nincs átfogó épületautomatizálási, „épületmechanikai” képzés. Túl nagy az egyetemek autonómiája és nem az épületgépészeti-épületenergetikai piac által meghatározott igényeket elégítik ki. Erről készült három MÉgKSZ és több egyéb egyéni tanulmány, állásfoglalás, de por fedi, ismertetése a riport kereteit meghaladja, sajnós.

Ami a szakma irányítását, ellenőrzését illeti, ott – hitem szerint – minden érdemi eredmény elérése már csak az egyre javuló és koherens jogszabályok betartásán, betartatásán múlik. Az irány jó, nő a tervezői – gyártói – kivitelezői felelősség, adott a szigorú tervezési kritériumrendszer, csak minősített termékek alkalmazhatók, így végül már csak két óriási lyuk van egy létesítmény életrajzán:

- a tisztességes rendszer-beszabályozás (közérzet), beüzemelés (általában elmarad, „csak megnyitnak”!), és
- az energetikailag (környezetterhelés!) felelős üzemeltetés és állagfenntartás.

Ugyanakkor hiányzik ennek számonkérése (a hatóságok, kamarák, szakmai szervezetek szerepe, felelőssége?) és az ilyen felfogású, igényű gyakorlati mérnökök képzése is. Miért is csodálkozunk? Hogyan is lesz 2030-ra az, amit elérni kell, vagy szeretnénk?

Így amit nagyon fontosnak tartok, hogy a teljes épülettechnikai szakmára átgondolásra és kidolgozásra kerüljön a szakképzési-oktatási-továbbképzési életpálya-modell, a jogok és felelősségek, a hatósági képesítések, a kötelező továbbképzések, ezek működtetési, hatósági ellenőrzési rendszere. Így a

Nemzeti Klímavédelmi Hatóság jogköre (mert a „klíma-védelemben” – így a Fejlesztési Minisztérium hatáskörébe – beletartozik minden, ami környezetet terhel, fosszilis és megújuló energiát használ, pocsékol) terjedjen ki a teljes Épülettechnikai Tortára és minden érintettjére. (Nekem van is ilyen megvalósíthatósági tanulmányom, bárkinek szívesen felajánlom, indításképpen!!)

MÉ: Mit kívánsz, mit üzensz a fiatalabbaknak?

ZA: Huh! Nálam fiatalabb már több korosztály is van, így hirtelen nem is tudom kinek és mit is üzenjek. A rendszerváltással kinyílt a világ, a képzés és oktatás nehezen követi a változó világot, „ránk dőlt” a nyugati technológia, a liberális gondolkodásmód, a marketingeszközök széles tárháza, a pénz nagyúr lett, a rendszermegoldási, termékválasztási kínálat végtelen és a gyártók-értékesítők által erősen befolyásolt.

Nagyon kell vigyázni a növekvő tervezői felelősséggel, az egyre igényesebb megbízókkal, a számonkérhetőség valós veszélyével és a termék- vagy rendszerválasztást egyéb érdekek mentén befolyásolni szándékozók. Ez a nyugodt lelkiismeret érdekében bizony tisztességes és lelkiismeretes szakmai hozzáállást és naprakész szaktudást követel.

Tehát cselekedjenek úgy, bármely korosztály, hogy a szakma gyakorlásakor mindig „Tegyük meg másoknak mindazt, amit tőlük szeretnének kapni”, és éljenek hitben, szeretetben, barátságban, őszinteséggel, családban, s gondolkozzanak mindig nemzetben, magyarságtudatban, küzdjenek erőik szerint a legnemesebbekért!

Mondotta volt *Klebsberg Kunó*: „Mert lehet egy nemzetet szegénné, koldussá tenni, de ha a nemzetben lakozó szellemi és erkölcsi erőket megtartani és gyarapítani képesek vagyunk, akkor a nemzet nincs elveszve, és mindent vissza lehet szerezni.”

A MET közgyűlése

2017. október 19-én került sor a Magyar Energetikai Társaság tisztújító közgyűlésére. Miután a jelenlévők elfogadták az elnökség beszámolóját, a 2016. évi pénzügyi beszámolót és a 2017. évi pénzügyi tervet, megvitatták az elmúlt évek legfontosabb, a társaságot is érintő eseményeit.

Ezt követte a Társaság vezető tisztségviselőinek a megválasztása. A MET elnökévé választották *Zarándy Pált*, az elnökség tagjaivá *Kozmáné Pocsai Zsófiát*, *Civin Vilmost*, *Jászay Tamást* és *dr. Tóth Mátét*.

A Felügyelő Bizottság elnöke lett *Csallóközi Zoltán*; tagjai: *Dudás Gergely*, *dr. Gács Iván*, *Sigmond György* és *Váncza József*.

A közgyűlésen a leköszönő elnök, *prof. dr. Garbai László* „A magyar energetikáért” emlékérmeket adott át *dr. Ronkay Ferencnek*, a felügyelő bizottság leköszönő elnökének és *Civin Vilmosnak*, a Magyar Energetika felelős szerkesztőjének.

A Magyar Energetika híre alapján